

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל
שאלון לרישום קורות ניצולת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: דוד	שם משפחה: פרלמוטר
-----------------	----------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

בלועזית PERLMUTER		שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: פרלמוטר
תאריך לידה: 17.05.1936	מין: נ / ז	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: דוד
בלועזית DAVID		עיר לידה: קאלאראשי
ארץ לידה: רומניה		שם פרטי של האב: ברוך
שם פרטי ושם נעורים של האם: שרה קאופמן		מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: קאלאראשי
ארץ המגורים: רומניה		השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה)
מקצוע לפני המלחמה: חבר בארגון או בתנועה: "מכבי"		מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): בלטה, אוקראינה
במידה והיית בגטו, ציין את שמו: גטו בלטה		
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		
תאריך השחרור: אוגוסט 1944		מקום השחרור: גטו בלטה
לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? רומניה		במידה והיית במחנה עקורים, ציין את שמו
שם האנייה (אם עלה בדרך הים): טרנסלבניה		מקומות/מחנות בדרך לארץ: שנת עליה: 1951

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

נולדתי במאי 1936 בקלאראשי שברומניה, היה לי אח צעיר ממני ושני הורים. זיכרונותי כילד מתקופת המלחמה מאוד קשים. היתה רדיפה מתמדת אחרי השגת מזון כדי שהבוגרים יוכלו להישאר בחיים, כל מבוגר שנתפס היה נמסר לגרמנים. היו הפצצות קשות של חיל האוויר הגרמני על שיירות של יהודים, אני זוכר מחזות נוראיים של פצועים וקטועי איברים שצעקו לעזרה. היינו במנוסה מתמדת, ימים שלמים לא בא אוכל לפינו, אמהות צעירות נטשו את ילדיהן לפתחי האוקראינים, אני זוכר את הבכי קורע הלב של האמהות בהמשך המסע הקשה. גם אמי נאלצה לוותר על אחי הצעיר יענקלה לאחר שנפצעה ואושפזה בבית החולים, היא לא יכלה לסחוב את שנינו. עברנו פרידה איומה מאחי בידיעה שלעולם לא נראה אותו שוב. חצינו את נהר הדניסטר, כל מי שלא עמד בזה ונפל למים נורה לעיני כולם, כולל ילדים קטנים. הגענו לגטו בלטה, שוכנו באורוות, בתוך כל אורווה התקבצו כארבעים איש בצפיפות נוראית. בהיותי בן 6 יצאתי לעבוד בבית חרושת לצנצנות, כל יום נלחמתי, יחד עם עוד ילדים קטנים, לסחוב ארגזים למחסן המפעל, מי שלא עמד בנטל נורה. נהגו להוציא את היהודים לעבוד בשלג מקפיא על מנת שיגיעו לאפיסת כוחות ולמוות. אמי עבדה במטבח המחנה הגרמני, היא נהגה לזרוק בכל יום ראשי ורגלי תרנגולת מבעד לחלון המטבח. בלילה, בחשיכה, הייתי מתגנב לאורווה שהיתה ממוקמת מול חלון המטבח ואוסף את האוכל. למרות הפחד שמא יתפסו אותי, שמחתי לראות את שמחת הילדים האומללים שקיבלו אוכל ושרדו עוד יום, זה היה שווה את הסיכון. בגטו פרצה מחלת הטיפוס, היא הרגה עשרות יהודים. גם אני חלתי במחלה. אמי נלחמה כדי להשיג לי תרופות ובעיקר שום כדי להצילי ממוות. אני זוכר מקרה אחד שסבתי יצאה מהצרף כדי לנער שטיחון אותו סחבה איתה לאורך כל הדרך כדי שיהיה לי על מה לישון, כאשר ניערה את השטיחון עבר חייל גרמני, השטיחון מצא חן בעיניו והוא חטף אותו מידיה, סבתא התעקשה ולא עזבה אותו. החייל החל להכות אותה עם מגפיו ללא רחמים, דם זרם מכל עבר ואני עמדתי וצרחתי שיפסיק. עד היום אני מתעורר מתוך שינה וצועק שיפסיק. בלילה האחרון ניצלנו לאחר ששרפו את הגטו. ברחנו ליערות ושהינו שם עד לבוקר למחרת. אני זוכר את קריאת החיילים הרוסים "הורה, הורה", היה זה אחד הרגעים המאושרים בחיי.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

עם תום המלחמה אמי החליטה לחזור לסלניק שברומניה להתאחד עם אחיותיה ואביה. היא נישאה בשנית לחיים. חיי לצד אבי החורג היו קשים, הוא היה מעיר אותי באמצע הלילה כדי לאפות בייגלה, אם הייתי נרדם הוא היה מכה אותי. הייתי בורח החוצה בקור העז כדי להיות עם הכלב שלי, קראו לו ציגן (צועני), הוא היה שחור וגדול ונהג לחבק אותי עם רגליו ולחמם אותי, כאילו אמר שהוא שומר עליי. לבסוף אמי היתה יוצאת כדי להחזירני הביתה ולמחרת בבוקר הייתי סוחב סל בייגלה כדי למכור בבית החולים האזורי. בחופשות הקיץ עבדתי בעיר, שהיתה עיר תיירותית. נהגתי לסחוב את מזוודות התיירים שביקרו ועם הכסף שהרווחתי נהנית לשבת במסעדה. עבדתי בכמה עבודות כדי לעזור בפרנסת המשפחה, אבי החורג היה בטלן ואמי היתה אישה חולה שנכנסה לבית חולים לעיתים תכופות. עברתי להתגורר אצל דודי, הוא לימד אותי איך לשרוד. עבדתי אתו במאפייה ובחלוקת לחמים. שנה מאוחר יותר העביר אותי ארגון הג'וינט לבית יתומים בבוקרשט. זו היתה הפעם הראשונה בחיי שזכיתי לישון במיטה, לאכול וללמוד בבית הספר כמו כל ילד רגיל. כעבור זמן קצר, קיבלה אמי אישור עלייה ארצה, בתאריך 11.11.1951 הגענו ארצה באונייה טרנסליבניה. עוד בקבלת הפנים בארץ, על ידי הסוכנות היהודית, ביקשתי להתגורר בקיבוץ. נשלחתי לקיבוץ חמדיה שבעמק בית שאן.

נא ספרי על חייך בארץ**(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):**

בקיבוץ נקלטו ילדים ניצולי שואה יחד עם עולים מצפון אפריקה. היתה לי מדריכה בשם אופירה שניר, היא עזרה לי להתאקלם בארץ ובבניית אישיותי. כל המדריכים בקיבוץ נתנו לנו יחס כאילו היינו ילדיהם, עזרו לנו בבניית ביטחון עצמי ולימדו אותנו מהי אהבת הארץ.

בחג הפסח שיחררו את כל הילדים לביקור בבתיהם, סירבתי לצאת מהקיבוץ כי ידעתי שבבית אמי יש עוני. אופירה המדריכה שכנעה אותי לנסוע, היא נתנה לי תרנגולת וכמה לירות וכך נסעתי הביתה וערכנו לילי סדר מכובד. מהקיבוץ יצאתי לגרעין הנח"ל שהורכב משלושה קיבוצים, עלינו הוטל להקים את היישוב אמציה שבחבל לכיש. עבדתי עם החברים בהקמת היישוב, בנינו קווי מים וחשמל, גדר לרפת וזרענו חיטה.

בלילה שכבנו במערבים כדי להילחם במחבלים שהסתננו.

לא יכולתי להישאר הרבה זמן ביישוב כי הייתי צריך לדאוג להורי, כעבור שישה חודשים הוצאתי את הורי מהמעברה והעברתי אותם לגבעת אולגה. התחלתי לעבוד בבניית דירות לעולים חדשים יחד עם יהודים מכל רחבי תבל, בנאים מרומניה, טיחים ממרוקו, זגגים מפולין נגרים מהונגריה, כולנו עבדנו קשה ושמחנו על כל בית שנבנה.

בלילות למדתי לתעודת בגרות ולאחר שסיימתי את הלימודים התחלתי לעבוד בחברת "מהדרין" העוסקת ביצוא הדרים, בתחילה תפקידי היה מנהל חשבונות ולאחר כמה שנים קודמתי, מאוד נהניתי מהעבודה. שירתתי במילואים כתותחן, ולחמתי במלחמות ישראל.

הכרתי את מיאסי שגם היא ניצולת שואה ונישאנו, יש לנו שלושה ילדים ונרתמנו לתת להם את מה שנמנע מאיתנו. כל ילדיי אקדמאים, הם נשואים ויש לנו חמישה נכדים.

חדרה. יוני 2012

עריכה: עדי מלכא